

INVISIBLES, MAI MÉS

*Manifest col·laboratiu creat entre treballadores
i participants de l'Associació Educativa Itaca*

Des de l'Associació Educativa Itaca, hem construït aquest manifest, juntament amb les dones, mares, nenes, joves, treballadores, que formem part de l'entitat.

Avui, un any més, és 8 de març, Dia Internacional de la Dona. Un dia que neix de la lluita de les dones pels seus drets. Un dia, que des d'Itaca vivim més enllà de la celebració, un dia per a alçar la veu i de reivindicació.

Volem tornar a reivindicar el 8 de març com un **espai de lluita, de consciència i d'altaveu per recordar els drets que es vulneren dia a dia a la vida de les dones a tot el món**. Un dia per exigir que s'escoltin les nostres demandes, que s'implementin, i que tothom sigui particip del canvi que cal assolir per tenir una societat lliure i igualitària.

Volem una responsabilitat real, no la comercialització de la lluita, mentre es mantenen les desigualtats laborals i socials dins de les empreses i el món laboral en general.

Volem una conciliació real, efectiva, i que tingui com a centre la necessitat dels infants i la cura. Que la responsabilitat sigui compartida, i que s'aprovin polítiques de conciliació que facilitin a la societat i a les empreses adaptar-se a les necessitats de la criança, per poder exercir la maternitat sense renunciar en altres àmbits de la vida, com poden ser la llibertat laboral i econòmica. Que els salaris, els horaris i les jornades s'adaptin per poder garantir la cura de la família, i que aquest rol s'assumeixi tant per les dones com els homes i totes les persones.

Com a molts àmbits de la vida, la prevenció és la millor estratègia. **Demanem més inversió en educació**. Una educació amb perspectiva de gènere, inclusiva i interseccional. Hem d'aconseguir que la nostra infància pugui créixer lliure, crítica i cuidada.

Volem que **s'inverteixi a la salut específica de la dona**, i tenir accés a educació sexual i afectiva des de la infància perquè el coneixement és necessari per posar nom, assenyalar, entendre i poder canviar les coses que no funcionen.

Volem **compartir la càrrega mental** que suposa la família, les cures, i, en general, ser dona en aquesta societat. No només per part dels homes, també per part de la societat i les institucions. Necessitem accés a la seguretat social per acompanyament postpart, facilitar processos burocràtics per accedir a suport a la infància, responsabilitat compartida real per part dels homes.

Aquesta càrrega mental s'accentua com a dona migrant. Volem que totes les dones puguin tenir accés al treball digne, per aquest motiu és molt important poder regularitzar les situacions de les persones migrades. Són moltes les dones que pateixen la precarietat de feines sense contracte, amb baixos sous, sense prestacions davant de situacions de baixes laborals per exemple. Reclamem una societat que presti més suport, que agilitzi la regularització, que no aturi a les persones migrades per perfil

racial, que agilitzi les barreres administratives, logístiques i idiomàtiques per accedir a aquests recursos.

Però també **necessitem que s'escolti les nostres veus**. No haver de recórrer a la ràbia i a la renúncia per poder exigir que es garanteixin els nostres drets. De totes nosaltres, sense excepcions.

Volem que se'ns reconegui com a persones individuals, diferents i úniques. **Amb desitjos i camins diferents**. Que abans de ser mares, parelles, treballadores, cuidadores, som dones, i que ha de ser elecció nostra els rols que volem complir.

Que sabem de la importància de les xarxes de suport, i volem una societat més cooperativa, comunitària i unida. Volem que els homes ens recolzin, i que la responsabilitat comenci en la seva pròpia reflexió, en el qüestionament dels seus privilegis i en l'acompanyament des de l'escolta i la cessió d'espai.

De la mateixa manera, **som conscients també del nostre privilegi com a dones blanques** envers les nostres companyes migrades, que s'enfronten a moltes més barreres estructurals, socials i institucionals que nosaltres.

Encara que el sector social és un sector feminitzat, els homes continuen ocupant més posicions de poder. **Exigim un canvi de mirada** en les facilitats per poder ascendir a llocs de poder, això passa per un canvi de lleis que faciliti la equitat entre homes i dones en les seves carreres professionals. El lideratges femenins aporten una mirada que representa més del 50% de la població.

Sabem que el camí és llarg, que els rols que la societat ens ha imposat durant la història són difícils de trencar, però tenim clar que podem, i que és necessari. També tenim clar que no és un camí que hem de recórrer soles. Ens volem unides i acompanyades en aquesta lluita.

No ens volem oblidar d'enviar una forta abraçada a totes aquelles dones que estan sobrevivint arreu del món en territoris de conflicte, on s'estan vulnerant els seus drets més bàsics, on la seva resistència és admirable, on cada dia pateixen per la seva vida, per la dels seus fills i filles i per la de les seves famílies i el seu poble, mentre la resta del món mira cap a altres costats.

Volem deixar de ser invisibles.

Per acabar, un missatge de la Rosa Parks, activista afroamericana pels drets civils:

"No te canses nunca de hacer el bien, incluso cuando parezca inútil"